



BORIS HANSEN
& SARA BINDEBALLE **MARBURG-**
EKSPERIMENTET

K R I M I . H U S E T S F O R L A G

MARBURG-EKSPERIMENTET

Boris Hansen & Sara Bindeballe

MARBURG- EKSPERIMENTET



HUSETS FORLAG

MARBURG-EKSPERIMENTET

© Boris Hansen, Sara Bindeballe og Husets Forlag

Omslagslayout: Stoltze Design

Grafisk tilrettelæggelse: Gitte Thorsted

Tryk: Nørhaven Paperback A/S, Viborg

ISBN 87-7483-561-0

ISBN-13: 978-87-7483-561-5

MARBURG-EKSPERIMENTET

er vinder af konkurrencen Årets Århus-krimi 2006

1. udgave, 1. oplag, 2006

Husets Forlag

Havnegade 4

DK-8000 Århus C

Tlf.: 86 19 65 48

Fax: 86 19 65 58

E-mail: info@husetsforlag.dk

www.husetsforlag.dk

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

ÅRHUS – OM TO ÅR

1

To mænd kommer ind på en bar. Den ene er lille og tyk; den anden ranglet og spinkel. Den ene er halvs kaldet og lidt over sin bedste alder; den anden ung og med en enspænders viltre hår og skægstubbe. Den enes timer er hurtigt ved at rinde ud, så hurtigt, at man næsten kan høre det hen over larmen fra klirrende glas og høje manderøster. Den andens liv er først ved for alvor at begynde.

Det er på denne bar, hr. Mikkelsen og Christian hver torsdag aften mødes for at undslippe deres respektive hverdagsdæmoner. Mikkelsen kæmper til daglig mod bureaukrati og budgetter; Christian mod ensomhed og tomgang. Og i dag er stedet er fyldt med ligesindede. Deres summende stemmer blander sig med de legende jazztoner fra højttalerne. De to mænd står et øjeblik og ser sig omkring som soldater, der netop er vendt hjem efter en uges opslidende krig. De hilser på et par gamle kendinge ved stamkundernes langbord og går derefter op til baren, hvor de køber en pilsner hver.

De taler sammen, de to, og Christian betragter nysgerrigt sin gamle ven. Mikkelsen kommer lige fra kontoret, og han har stadig jakkesæt på og mappen ved sin side. Sådan plejer det altid at være, men i dag har den lille mand også bragt noget andet med sig, noget der ikke hører hjemme på et sted, hvor man kommer for at puste ud. Det er noget anstrengt, og det er at finde i både hans smil og hans holdning, i den måde hvorpå han løfter pilsneren og siger: „Du og jeg, Christian, til verdens ende.“

„Eller i hvert fald til de lukker klokken to,“ mumler Christian og klapper Mikkelsen på ryggen. De klirrer med flaskerne og følges ned til en bænkerække. Et latterudbrud kommer fra hjørnet, hvor to ældre mænd sidder og udveksler fortrolige ord.

For enden af et ujævnt bord står et ensomt fyrfadsllys. Mikkelsen skal til at sætte sig ved siden af Christian, men så gør den halvskaldede forretningsmand noget, som Christian finder usædvanligt: Han stiller mappen fra sig, tager en lighter frem fra lommen og tænder lyset på en nænsom måde. Flammen sprutter i starten, men vokser sig hurtigt høj og brænder lystigt. Så siger han: „Fanden tage de mennesker, der ikke kan lade et lys være, men absolut er nødt til at puste det ud.“ Han sætter sig ned uden at tage øjnene fra lyset, og han smiler vemodigt.

„Fanden tage dem,“ siger Christian og tilføjer: „Med mindre det er mig, du hentyder til.“

Mikkelsen ser nærmest forskrækket på ham. „Hvad? Næ nej! Ikke dig, Christian. Du er bare en spydig, ensom djævel. Der findes dem, som er langt mere fortabte end dig.“

„Mere fortabte end mig?“, spørger Christian med et skævt smil. „Jeg håber, jeg aldrig kommer til at møde dem.“

„Stop, Christian, vil du ikke nok?“ siger Mikkelsen, og noget i hans tonefald får Christian til at tie. „Jamen, så hør dog hvad det er, du siger.“ Han tager fat om Christians håndled. „Der var engang, hvor du var på rette spor, og det er faktisk ikke så længe siden endda. Du har endnu ikke nået bunden, Christian, uanset hvad du selv føler. Nej, hvis du vidste, hvad jeg har oplevet, hvilken ræddenskab, jeg omgiver mig selv med hver dag, hvis du vidste ...“ Hans blik bliver fjernt, hans skuldre tynges synligt, og Christian føler pludselig medlidenhed med sin gamle ven.

„Du kan sige stop, når du vil,“ siger Christian. „Har du tænkt over det? Firmaet har ikke fortjent en mand som dig. Du slider dig selv op i kampen mod de røde tal.“

„Nej.“ Mikkelsen ryster energisk på hovedet, slipper Christians håndled. „Nej, nej, det handler ikke om røde tal, ikke længere. Den slags tilhører en fjern fortid. Puljen er blevet forhøjet, Christian, der er meget mere på spil nu, du forstår ikke. Der er meget mere på spil. Så mange fortabte sjæle.“ Den lille mand

lyder trist. Og måske er det derfor, hans ord giver genlyd i Christians hoved – også længe efter at flammerne er døet hen og urnen sænket i jorden.

Mikkelsen drikker dybt og længe af sin øl, og da flasken atter står på bordet foran ham, er det anstrengte forsvundet fra hans ansigt. Han smiler. „Som en gammel mand dog kan snakke. Men de dystre ord egner sig bedre til en god rødvinmiddag, gør de ikke? Lørdag?“

Christian gennemgår mentalt sin kalender, men den står selvfølgelig tom som altid, så han siger: „Det lyder godt, chef.“

De næste timer er uforpligtende; til for at nydes, ikke huskes. Mikkelsen er nådesløs ved billardbordet, og bagefter taler de sammen om alt og intet. Men det forekommer Christian, at det i aften er sværere end normalt. Noget usynligt og alvorligt er hos dem i aften, noget der har sneget sig ind i Mikkelsens tanker.

Og fire timer senere tager de afsked i et tomt vejkryds med skiftende trafiklys som de eneste vidner. Vinden er kold, og Christian trækker kraven op, mens Mikkelsen minder ham om middagsaftalen. Så går de hver deres vej, men noget får Christian til at standse og vende sig. Han aner Mikkelsens skikkelse, der slingrer op ad gaden i retning af en parkeret bil. Mikkelsen nynner en TV2-sang, en af de gamle, og det ser ud som om, han tager et par dansende skridt. Christian har kendt sin forhenværende chef i mange år, men det er sådan her – dansende alene i mørket – han kommer til at huske ham.

* * *

Hvad har jeg gang i? Det går ikke, det her. Det er nødt til stoppe, tænker Christian. Så vågner han.

Det er sent på eftermiddagen, og udenfor er det allerede ved at blive mørkt. I stuen står både lofts- og arkitektlampen tændt. Han må have glemt at slukke dem, da han kom hjem i morges, ligesom han har glemt at tage jakken af, inden han faldt om på sofaen. Han mærker, at han ligger på noget hårdt; det viser sig at være fjernbetjeningen til tv'et. Næsten ubevidst tænder han for

2'eren, hvor de regionale nyheder er på. Verden udenfor strømmer ind i Christians tavse taglejlighed som diskantlyd og flimrende billeder, men han ænser den ikke mere end han ænser de henslængte T-shirts og skåle med bløde havregryn, der har invaderet stuen og gjort den til deres egen.

Har han tømmere mænd? Nej, det er bare lidt hovedpine og den ubehagelige form for søvnighed, der sidder i hovedet som klæbrigt spindelvæv og slår gejsten ihjel, gør hans åndedræt tungt, minder ham om at han har sovet endnu en dag væk uden at udrette noget. Og den dag vil aldrig komme igen.

Men den følelse er der intet nyt i. Christians liv består af lange ture gennem Århus' gader midt om natten, mens Fru Hald ovenpå sover sin nattesøvn. Han drikker øl med tredive år ældre mænd på byens bodegaer hver torsdag. Han spiser pizzarester til morgenmad klokken fire om eftermiddagen. Han er på fornavn med alle medarbejderne henne på den kinesiske grill, og de fleste af lamperne i hans lejlighed duer ikke, fordi det føles så forbandet uoverskueligt at gå i Brugsen for at finde en pakke 40-watts.

Om han mangler noget? Ikke spor. Måske en kæreste.

Christian kommer langsomt på benene. I køkkenet slår regnen mod ruden i skråtaget, som hælder ind over køkkenbordet og køleskabet. Herude virker lampen ikke, så han står i halvmørket og roder kumrefryseren igennem. Alle poserne med dybfrost ligner hinanden. Intet virker indbydende.

Han bliver stående i en rum tid, før han begynder at føle, hvordan noget trækker ham udenfor, ud ad døren, ned i Vestergade, ud i nattelivet, væk fra denne forbandede lejlighed, hvor man snart ikke kan leve mere. Han husker, hvordan Trine allerede for flere år siden begyndte at beklage sig, men først nu kan han se, hvad hun mente. Det er ikke synet af pizzaæskerne eller den uoverskuelige opvask, der er ved at slå ham ihjel – det er lyden af den trommende regn og lugten af *alene*.

Christian går ned ad trapperne i opgangen uden at tænde lyset. Da han er halvvejs, hører han en dør, der går op. En kropsløs stemme svæver ned til ham fra en etage længere oppe.

„Christian?“

Han står stille. „Ja, Fru Hald?“

„Christian, er det dig?“

„Ja, Fru Hald.“

En puslende lyd af fødder, der skraber henover trægulvet. „Skal du ud?“

Hvad Fru Hald i virkeligheden spørger om, er: *Skal du igen ud i nattelevet, unge mand? Kommer du væltende hjem i morgen tidlig og vækker resten af opgangen?*

Unge mand, hvad belvede er det, du laver?

„Christian,“ siger Fru Hald, „vil du ikke hjælpe mig? Det er sukkeret. Jeg har forlagt det. Jeg kan simpelthen ikke finde noget som helst mere. Vil du ikke ... Bare et kilo sukker. Og mine ben, jeg kan næsten ikke komme ned ad trappen mere.“

Christian ved, hun ikke overdriver. De kørte Fru Hald på hospitalet for et halvt år siden, efter hun på egen hånd havde forsøgt at komme ned til fordøren. Så vidt Christian ved, har hun ikke prøvet igen siden. Hvad fanden er det også for et system, der placerer en 80-årig gangbesværet på anden sal? Han får en sær tanke: *Vi er fængselskammerater, hun og jeg. Spærret inde på Vestergades afdeling for de farligt ensomme.*

„Et kilo sukker. Det skal jeg nok, Fru Hald.“

„Tak, Christian.“ Han kan høre hendes smil. Hun siger: „I starten troede jeg også på det, men Christian ... det gør jeg ikke mere.“

„Troede på hvad?“

„Det, de skrev om dig. Det passer ikke. Sådan er du slet ikke. Ved du hvad, Christian – der er i det hele taget ikke meget af det de skriver, der passer.“

„Tak, Fru Hald. Det er jeg glad for.“

Så forlader han opgangen. Natten kalder.

* * *

Det er først langt op ad næste dag, han kommer i tanker om middagsaftalen. Mikkelsen bor i et hus i Åbyhøj, og Christian har ikke bil, så det vil tage en halv time at nå derud. Han ringer til Mikkelsen for at aftale et tidspunkt, men må lægge en besked

på telefonsvareren. Så finder han en ren skjorte – et mirakel i sig selv – og forlader lejligheden. Idet han låser efter sig, får han en følelse af deja-vu, og dagene flyder sammen i hans hoved. Fik han hentet sukker til Fru Hald? Var det i går?

Udenfor er Århus både december-mørk og februar-kold. Det er lørdag, og unge mennesker med huer og halstørklæder går hånd i hånd ude midt på vejen. Christian går på fortovet og ser sit foroverbøjede spejlbillede i Vestergades mørke ruder. Han passerer tomme gallerier, blinkende bankautomater, benzinstationer, lukkede varehuse – og inden han ved af det, står han på den anden side af Ringgaden, udenfor de trygge rammer. Det er her, han kommer i tanker om den flaske vin, han lovede Mikkelsen at tage med. Han bander; ikke fordi det var vigtigt (Mikkelsen har altid adskillige flasker stående på øverste hylde), men mere fordi han ikke engang kan klare så simpel en opgave. Der var engang, hvor han havde ansvaret for andre mennesker, hvor han skulle koordinere, organisere og tænke fremad. Nu handler det bare om at klare én dag ad gangen, og det at købe en flaske vin føles som et helt byggeprojekt.

Han fortsætter ud langs Silkeborgvej, og en let sne begynder at falde. Lørdagslyset fra Århus projekteres op på himmelen og maler den unaturligt orange. Det farvede skær gør Christian utilpas – det giver ham følelsen af at være nøgen under Guds øje. Han skulle være blevet hjemme. Er det ikke også på tide at opgive venskabet med Mikkelsen? Er det ikke det bedste – for dem begge to?

Igen og igen høres den våde lyd af biler, der passerer ham og kaster gårsdagens sjap op på fortovet. En enkelt gang brydes monotonien af den tunge lyd fra en turistbus, og senere af et par tudende sirener der farer forbi, men så bliver der atter stille.

Han ved selvfølgelig godt, hvorfor han tænker dystre tanker om ophævelse af venskaber. Det er en refleks, et forsøg på at slippe af med et af de få tilbageværende vidner til det bundløse fald, han er midt i. Hvis han bryder med Mikkelsen nu, skærer alle bånd over, så har han én mindre at stå til ansvar for. Én mindre, der stiller spørgsmål og ser fordømmende på ham.

Og når Mikkelsen er ude af hans liv, hvem bliver så den næste?

Nej. Nej, sådan må det ikke blive. Jeg må ikke blive som Fru Hald, der sidder alene fra morgen til aften ... Kære Fru Hald, hvis du alligevel skal i Brugsen, vil du så ikke købe fire 40-watts pærer med til mig? Det er sjælen, ser du, jeg har så ondt i den, og jeg kan næsten ikke komme ned ad trappen mere ...

Han kører en hånd gennem håret og føler sig helt forpustet. *Nej, ikke i en alder af tredive. Nej, for fanden ...*

Han står på et glinsende Åbyhøj Torv. Sneen har trukket sig tilbage og lever på sit sidste ved husmurene og de visne buske. Der er mange mennesker på torvet, usædvanlig mange. De står her og der som mørke, forkullede skikkelser, og han kan høre deres spredte samtaler som en summen i sine ører.

„... ikke en chance ...“

„... det var mig, der ringede ...“

„... vil ikke være noget tilbage i morgen ...“

Han ser, at himlens orange skær er endnu stærkere her. Det virker levende, flakkende.

„... stået på i en time nu ...“

„... tør ikke være i nærheden ...“

En lille, indeklemt vej leder væk fra Åbyhøj Torv og op i villakvarteret. Der, ikke så langt væk, er luften fyldt med blå blink og skygger i bevægelse mellem de mørke buske og parkerede biler.

„... det kan stadig brede sig ... ikke under kontrol.“

„... ikke til at sige hvor meget ...“

„... se, se hvad der foregår.“

Mikkelsens hus brænder. Selvom der ligger adskillige villaer ved siden af hinanden på den korte bakkestrækning, så ved Christian det med sikkerhed. Det har noget at gøre med mindet om Mikkelsens ansigtsudtryk, billedet af hans briller der sad lidt skævt, det tryk den lille mand lagde på sine ord, da han sagde: *Du og jeg, Christian, til verdens ende*. Den måde, hvorpå han løftede sit glas til en sidste skål. Mikkelsens hus brænder.

Christian løber resten af vejen. En brandbil tårner sig op foran huset, og Christian mener, han kan høre sirener i det fjerne, men han er ikke sikker. Da han er helt tæt på, virker det som om hækkene trækker sig til side og afslører det frygtelige syn, der er

malet i orange og svidende hvidt. Hjelmlædte mænd råber henover den uophørlige knitren og brølet fra huset – ja, det brøler i smerte og udånder røg på himlen.

Christian kan kun se på, mens flammerne sprutter og vokser sig højere. Hans øjne smerter. En brandmand trækker ham forsigtigt væk, mens han med dæmpet stemme stiller spørgsmål. Kender Christian dem, der bor i huset? Er det pårørende? Christian ænsrer det ikke – han hører kun Mikkelsens ord: *Så mange fortabte sjæle.*

Så tænder Mikkelsen fyrfadsløset med et vemodigt udtryk i ansigtet, og alting fortæres af ilden.